

עמירם ברעם:

**„כשהטבע מתאכזר
אנחנו מתחכמים לו!“**

ילדי־מבחנה — מה משתמע מזה? איך זה מסתדר
שעושים לטבע את העבודה?
פניתי אל הגינקולוג הצעיר, ד"ר עמירם ברעם,
ושאלתי אותו:

● **דוקטור ברעם, אתה בעד ידדי מבחנה?**
בהחלט! אם זה הסיכוי היחיד של אשה ללדת, לא
איכפת לי איפה מתבצעת ההפרייה.

● **יש הגורמים שאסור לרפואה להתערב
במעשייה הטבע.**

למה לנתח חוצרות אצל אשה המתקשה ללדת —
מותר, ולהפרות מחוץ לרחם — אסור? למה שאשה,
שבגלל סיבות מכניות אינה יכולה להיכנס להריון, לא
תלד ילדים?

● **מפני שזה נגד הטבע?**

גם הריון מחוץ לרחם הוא נגד הטבע. אם הטבע
מתאכזר, אנחנו מתחכמים לו.

● **אינך סבור כי פירסום שמה שזו אם
תינוקה מבחנה יכזר לגרום בעתיד נזק נפשי
לתינוק שיוולד?**

תינוק־מבחנה זה לא תינוק שנולד והתפתח במבחנה
— זה תינוק שאמו הופרתה בעזרת מבחנה. היא אינה
שונה מאשה אחרת. המקבלת זריקות כדי לגרום כיוץ,
או הלוקחת כדורים כדי להביא לביוץ. צריך לשמוח
שהמדע התפתח ומאפשר לנו כיום לבצע דברים שבעבר
רק חלמנו עליהם.

ירון לונדון:

**„לא תולדה של
האופי המחודבן שלי!“**

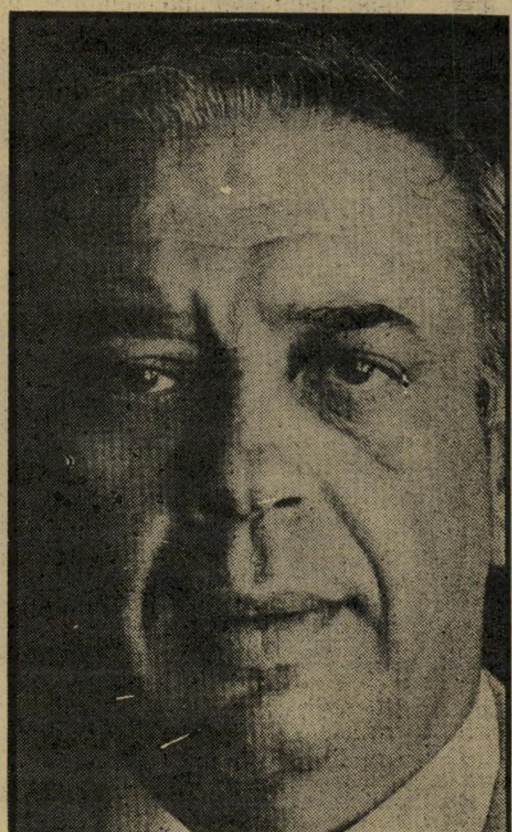
תוכנית הטלוויזיה „דילמה“ שבהנחיית ירון לונדון,
הופכת בהדרגה לאחת התוכניות הפופולריות של ה־
טלוויזיה. ירון לונדון הוא הכוכב הכימעט בילעדי. אף
עתונאי, רופא או עורך־דין אחד לא הצליחו לגנוב לו
לעת עתה את ההצגה. לא כולם אוהבים את העובדה
שלונדון הוא הכוכב, ואני שאלתי אותו:

● **אתה מרוצה מעצמך?**

קשה לי לשפוט. כשצפיתי בתוכניות היה נדמה לי
שפה ושם הייתי צריך להנמיך את הטון — להיות
פחות ארוגנטי, פחות דרמטי.

● **כמה עיתונאים שהשתתפו ב„דילמה“
אמרו לי שהיו שמחים להתחלף איתך בתפקיד.**

זה בהחלט יכול היה להיות מעניין. אני מוכן להחליף
את הכיסאות. מטרת התוכנית היא להביא אנשים למצב
שבו יסירו מעליהם את מסווה ההתנאות ויוכרחו להשיב
כיצד היו פועלים בתנאים מסויימים. לצורך זה פיתחו
הבריטים טכניקה, הנלמדת בבית־הספר של אוניברסיטת
הארורד. יש אפילו סיפרייה־הדרכה, המלמדים כיצד לבנות
דין מסוג זה. אני קראתי את הספרים האלה, ולכן
אופן התנהגותי אינו מיקרי, כשם שהתסאורה אינה
מיקרית. הארוגנטיות של המנחה בדיון כזה היא לא
תולדה של האופי המחודבן שלי, אלא הוראה מסיפריי־
ההדרכה. טכניקת ניהול המישחק דורשת מהמנחה להת־
נהג כפי שאני מתנהג. בסיפרייה־ההדרכה כתוב שרצוי
כי המפיק יבחר במנחה שיש לו אגו לא קטן.

בומה שביט:

**„ירדתי למיקלט
ולבשתי שחפ“ץ!“**

אברהם („בומה“) שביט היה עד השבוע איש עסוק
מאוד — כבר חודש ימים אני מנסה להשיג אותו בטלפון.
השארתי הודעות בביתו ואצל מזכירותיו, שהן תמיד
הודיעו לי בשמו כי מר שביט עסוק, ושהוא יתקשר
עמי ברגע שבו יתפנה.
השבוע תפסתי את שביט בביתו, בשעת־בוקר לא
מוקדמת, כשטיפל בניגון ביתו המטופחת שבאפקה.

● **מר שביט, ברצוני להיפגש איתך ל־
ראיון.**

אני ירדתי כעת למיקלט. לבשתי שחפ“ץ, שמתי
מעלי כמה שקי־חול ואני יושב בשקט.

● **למה?**

כי המשכיל בעת ההיא ידום.

● **אודי כמה זאת?**

חביבה־לה. אם אני אפתח את הפה, אפתח כל כך
הרבה קיני צרעות שלא ימצאו די רופאים כדי לרפא
את כל העקיצות. מוטב שאשב בשקט.